

Г ЖДУЛАРЧЕ

Чувамъ твоята гждулка,
какъ разказва въвъ нощъта
за една душичка малка,
заживѣла срѣдъ скръбъта.

За една душа сирашка,
гдето нѣма миръ, покой;
гдето мжка е познала
и срѣдъ чужди, и срѣдъ свой...

Чувамъ твоята гждулка,
тихи пѣсни какъ реди;
сякашъ отъ небето тъмно
падатъ огнени звезди.

Кой ли тебе ще пожали,
кой надъ тебъ ще се смили?
Надъ сърдцата ни заспали
кротичко дъждътъ рѣми.

И разнася надалече,
надалече по свѣта:
какъ сиракътъ си живѣе
като птица въвъ нощъта...

Капятъ тѣжнитѣ ти пѣсни
като есенни листа...
Чувамъ твоята гждулка
какъ си плаче въвъ нощъта!...

Недѣлчо Тинчевъ